

[Hartel.]

med Løfte om Nedrustning. Et desorienteret Folk ser sig stillet over for Modernisering af vort Militærberedskab. Man lovede godt Arbejde, god Fortjeneste til alle, men hvad blev det til? Nogle faa fik Fortjenesten, herunder de 522 Millionærer; faa fik for meget og Resten for lidt. Man foregøglede os et stort internationalt Broderskab, der skulde give os rigelig Erstatning for vore nationale Værdier. Men vi har set, hvad dette internationale Broderskab var værd. Vi har set det under den store Krig, vi har set det siden under den abessinske Konflikt og sidst i de bevægede Septembere.

Jeg forstaaer godt, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i en Tale, som jeg godt kan anerkende i mange Maader — den var baade velformet og aaben —, staaende i de Dage, om jeg saa maa sige, i Hitlers Skygge, følte sig grebet af en Pessimisme, saa han maatte ty til Shakespeare for at give et rammende Udtryk for, hvad der egentlig laa ham paa Sinde. Men hvis han et Øjeblik vil standse og fordomsfrit tage de ovennævnte Modsætninger mellem Liv og Program, mellem Handlinger og Ord, op til nøje Overvejelse, vil han ogsaa forstaa, hvorfor det ser anderledes ud i den Have, end han havde haabet det skulde komme til, og ingen vil bedre end den intelligente Ordfører for det største Parti i denne Sal vide at vurdere det, naar jeg ogsaa tyer til et Udtryk fra Shakespeares Hamlet for dergigennem at tilkendegive, hvad jeg egentlig tænker — det er der, hvor Kongen i sin Fortvivlelse udtaler sig; dér siger han:

„Ord flyver op, men nede Tanken staaer,
Ord uden Tanker aldrig Himlen naar.“

Laurits Pedersen: Jeg har allerførst en Henvendelse til den højtærede Socialminister angaaende den Arbejdsskole, der er oprettet her i København i Tilslutning til Invalidforsikringsretten. Disse Skoler har til Formaal at opøve Arbejdskraften hos Invaliderne, og det er jo et udmærket Formaal, men det er af den allerstørste Betydning, at de bliver ledet paa rette Maade, og at Lederne af disse forskellige Værksteder er dygtige Fagfolk og har den rette Forstaaelse for at kunne opøve Invaliderne, saaledes at de kan faa en forøget Arbejdsevne.

Jeg er tilfældigt vidende om, hvorledes man bruger disse Skoler, og hvilke Mennesker man tager ind paa dem, og jeg vil nævne et ganske bestemt Eksempel, som

belyser, at der tiltrænges et nøje Indseende med, hvem der kaldes derind. Det drejer sig om en Invalid, en Karetmager, der bor mellem Aarhus og Randers. Han blev indkaldt den 1. August i Aar for, som det saa smukt hedder i Skrivelsen, at man kunde opøve ham, saa at han kunde faa forøget Arbejdsevne. Nu er denne Karetmager i Parentes bemærket en meget dygtig Haandværker, og det lyder jo fantastisk, at en saadan Haandværker i 50 Aars Alderen skulde kunne kaldes ind til København i nogle Uger og faa sin Arbejdsevne forøget paa et Snedkerværksted, og det er dette, jeg vil henlede den højtærede Socialministers Opmærksomhed paa, at det er eventyrligt at tro, at dette kan nytte; for denne Mand — jeg kender ham personlig — kan i al den Tid, som Invaliditeten giver ham Mulighed for at arbejde i sit Haandværk, som han har lært fra ung, tjene alt det, som en saadan Mand overhovedet kan tjene. Han konstaterede da ogsaa herinde i disse Uger, at dette Værksted ikke fagligt stod paa den Højde, som man maa forlange af en saadan Skole, der skulde kunne hjælpe disse Mennesker.

Jeg skal ikke gaa nøjere ind paa hans Betragtninger, men jeg er villig til at fortælle den højtærede Socialminister lidt om det. Da det er et Spørgsmaal, der har stor Rækkevidde for disse Invalidere, vil jeg gerne, at det bliver nøje kontrolleret, hvorledes disse Værksteder bliver ledet. Jeg kunde ogsaa have Lyst til at sige, at samme Mand, der har et Træben, ved samme Lejlighed skulde have dette Træben repareret, og der kom to unge Mennesker fra Ortopædisk Hospital og skulde se paa det; det blev kasseret, han skulde have et nyt, og det var der ikke noget at sige til. Da han fik det nye, protesterede han og sagde, at det passede ham ikke. Jo, det var de meget klogere paa, end han var, og han maatte rejse hjem med det nye Ben. Men nu viser det sig, at han overhovedet ikke kan arbejde med dette nye Ben, og hans Læge maa tilkaldes for at skrive herover, om det ikke er muligt, han kan faa et Træben, som han kan gaa paa. 6 Uger efter er der overhovedet ikke kommet Svar paa denne Henvendelse. — Jeg nævner det kun for over for den højtærede Socialminister at paapege, at der tiltrænges nøje Indseende med disse Kontormennesker, saaledes at de virkelig udfører det Arbejde, som de sidder for at udføre.

Jeg skal i øvrigt i Dag beskæftige mig med en Tale, som den højtærede Stats-